

торъ-агъ въ состояніе да Му отговори. Найпосле съ трепетно сърдце, готово като ся задушаваше отъ задържаны те сълзы, той изговори страшно то слово. На лице то и въ душа та Государска беше спокойствие. Докторъ-агъ Му държеше рѣка та; біеніе то на пульсъ-агъ и ни на едно ударанье не ся ускори. Сега Му ся първый пѣтъ отъ само то начало на болѣсть та, представи мысль за не избѣжна та близка кончина, и вечъ въ свѣтли те и тихи те Негови погледи изображаваше ся душевно то состояніе, кое то отфѣрляше отъ себе всичко то бремя печално, трудове и суеты земнаго міра. Нѣмаше и никакъвъ видъ на нѣкакво усилие за бореніе то съ привязанность та камъ животь-агъ. Минаха пять или шесть минути въ мълчаніе. Государь повдигна очи нагоре, като камъ небо то, а после толко спокойно и съ такава простота направи още нѣколкоа питаня. — «Какво намѣрихте Вы у Мене съ свой-агъ «стетескопъ? Каверны? — Не, отговори Лейбъ-докторъ-агъ; но наченванье то на параличъ-агъ въ легки «те.» — И Вы имахте такъвъ духъ, така рѣшително да Ми обяви те за Мой-агъ смъртнѣй приговоръ? — «Государь, азъ имахъ много причины за «това. Първа та и главна та тая е, — що азъ изпълнявамъ съ това дадено то Вамъ обѣщаніе. Преди една «година и половина, Вы ми казахте : Искамъ да бы Ми «Вы казали *сѣкоя правда и на время*, когато ся нужда «покаже. За нещастіе тая ся нужда сега показа. Съ «това наедно азъ изпълнявамъ и друга священна обя- «занность къ Монарху и Отцу домочадному. Вы имате